

Sygn. akt II AKa 439/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Czarnota

Sędziowie: SSA Włodzimierz Brazewicz

SSA Grażyna Świdorska - Wandor (spr.)

Protokolant: referent-stażysta Patrycja Gałęzowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Andrzeja Błażejaka

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2013 r.

sprawy

P. L.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 12 k.k.

M. S.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku

z dnia 7 września 2012 r., sygn. akt **II K 96/11**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. D. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu oskarżonego M. S. przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

P. L. oraz **M. S.** stanęli pod zarzutem popełnienia czynu polegającego na tym, że:

I. w okresie od 22 lipca 2010 r. do 28 lipca 2010 r. w L. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, ściśle w ramach określonego podziału ról, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy czym P. L. w ciągu pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze powyżej sześciu miesięcy za umyślne przestępstwo podobne, doprowadzili firmy (...) Sp. z o.o. w W. Centralna Dyspozytornia w Ł., (...) Sp. z

o.o. w Ł., (...) Oddział w S., (...) Sp.j. w S., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem łącznej wartości 1 175 805 zł, w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu wskazanych podmiotów gospodarczych w błąd, co do zamiaru wywiązania się z zawartych przez ustalone osoby umów przewozu trzech ładunków alkoholi różnych gatunków oraz jednego ładunku herbaty, do odbiorców w Polsce oraz poza granicami kraju, wbrew zawartym umowom, nie dostarczyli transportowanych towarów odbiorcom, przewożąc je do wynajętych w B. magazynów, a następnie wydali nieustalonym odbiorcom, przy czym czynu dopuścili się w stosunku do mienia znacznej wartości, w tym:

- w dniu 22 lipca 2010 r. w K. i B., doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) j. w S. w ten sposób, że po zawarciu przez wskazany podmiot gospodarczy z firmą (...) M. M., umowy przewozu ładunku herbaty marki L. wartości 365 280 zł, z siedziby (...) S.A. w K. do odbiorców na terenie Belgii i Holandii, a następnie zlecenia przez M. M. wykonania tego przewozu firmie (...) do magazynów położonych na terenie B. dokonali, odbioru dostarczonej tam herbaty po czym wydali nieustalonym osobom;
- w dniu 23 lipca 2010 r. w L. i B., doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Sp. z o.o. w W. Centralna Dyspozytornia w Ł. w ten sposób, że po zawarciu przez wskazany podmiot gospodarczy z firmą (...) M. M., umowy przewozu dwóch ładunków alkoholu różnych marek w ilościach 11 i 13 palet wartości 300 000 zł z magazynów w miejscowości N. do odbiorców w S. oraz C., a następnie zlecenia przez M. M. dostarczenia towaru do magazynów położonych na terenie B., dokonali odbioru transportu alkoholu po czym wydali nieustalonym osobom;
- w dniu 26 lipca 2010 r. w Ł. i B. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że po zawarciu przez wskazany podmiot gospodarczy z firmą (...) M. M. umowy przewozu ładunku alkoholu w postaci wódki oraz wina różnych marek wartości 260 000 zł, z Ł. do odbiorcy na terenie P., a następnie zlecenia przez M. M. wykonania tego przewozu firmie (...) do magazynów położonych na terenie B., dokonali odbioru dostarczonego tam alkoholu po czym wydali nieustalonym osobom;

- w okresie od 26 lipca 2010 r. do 28 lipca 2010 r. w Z. i B. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Oddział w S. w ten sposób, że po zawarciu przez wskazany podmiot gospodarczy z firmą (...) umowy przewozu ładunku alkoholu w postaci wódki (...) w ilości 33 palety wartości 365 805zł, z siedziby firmy (...) S.A. w Z. do składu firmy (...) w S., a następnie zlecenia przez M. M. dostarczenia towaru do magazynów położonych na terenie B., dokonali odbioru transportu alkoholu po czym wydali nieustalonym osobom;

tj. o czyn z art. **286 § 1** k.k. w zw. z art. **294 § 1** k.k. w zw. z art. **11 § 2** k.k. i art. **12** k.k., zaś w stosunku do P. L. o czyn z art. **286 § 1** k.k. w zw. z art. **294 § 1** k.k. w zw. z art. **11 § 2** k.k. w zw. z art. **64 § 1** k.k. i art. **12** k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 7 września 2012 roku, sygn. akt II K 96/11:

1. oskarżonych P. L. i M. S. uznano za winnych popełnienia zarzuconego im czynu, z tym ustaleniem, że P. L. dopuścił się go w ciągu pięciu lat od odbycia w okresach od 15.03.2001r. do 16.03.2001r., od 21.03.2001r. do 23.10.2003r. oraz od 03.12.2007r. do 30.04.2009r. kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 02.08.2001 r. sygn. akt II K 29/01, między innymi za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., tj. występku z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w stosunku do M. S. i występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 12 k.k. w stosunku do P. L. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzono im kary:

- oskarżonemu **M. S.** karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 300 stawek dziennych po 30 zł każda;

- oskarżonemu **P. L.** karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 350 stawek dziennych po 30 zł każda;

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczono oskarżonym okresy tymczasowego aresztowania:

- M. S. od 31.07.2010r. do 25.03.2011 r.
- P. L. od 20.07.2010 r. do 09.12.2011 r.

3. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonych do naprawienia szkody poprzez uiszczenie kwoty 149 500 zł. na rzecz (...) S.A. ul. (...), (...)-(...) W. oraz kwoty 149 500zł na rzecz Towarzystwa (...) S.A. ul. (...), (...)-(...) W.;

4. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. W. B. kwotę 1180,80 zł. (w tym VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

5. zwolniono oskarżonych od kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wywiedli obrońcy obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. L. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Jako zarzut wskazał rażąco niewspółmierność kary, polegającą na zaniechaniu skorzystania wobec oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

W konsekwencji na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. obrońca oskarżonego P. L. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na stosowny okres próby.

Obrońca oskarżonego M. S. zaskarżył wyrok w całości. Na podstawie przepisu art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niesłusznym odrzuceniu prawdziwych wyjaśnień oskarżonego M. S. i przyjęciu, na podstawie dowodów pośrednich, że popełnił on zarzucone mu przestępstwo;

- jako zarzut ewentualny, podniósł rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu M. S., w wysokości 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy po uwzględnieniu wszystkich okoliczności łagodzących należałoby wymierzyć mu karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 letni okres próby.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przepisu art. 437 k.p.k., obrońca oskarżonego M. S. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat.

Na skutek złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 stycznia 2013 roku tylko przez obrońcę oskarżonego M. S., uzasadnienie orzeczenia - zgodnie z treścią art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k. - zostało sporządzone jedynie do zaskarżonej przez niego części rozstrzygnięcia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, gdyż apelacja obrońcy oskarżonego M. S. - uwzględniając podniesione w niej zarzuty - okazała się oczywiście bezzasadna. Już w tym miejscu należy podkreślić, że nie było w tej sprawie żadnych racji merytorycznych lub formalnych, które przemawiałyby za koniecznością zmiany powyższego wyroku w kierunku żądanym przez obrońcę lub też powodów nakazujących uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Organ pierwszoinstancyjny przeprowadził postępowanie jurysdykcyjne zgodnie z wyrażoną w art. 4 k.p.k. zasadą obiektywizmu. Badał i uwzględnił, bowiem, okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonych. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji są prawidłowe i prawdziwe (art. 2 § 2 k.p.k.),

zaś materiał dowodowy leżący u podstaw tych ustaleń kompletny (art. 410 k.p.k.). Zgromadzone dowody ocenione zostały w sposób swobodny (art. 7 k.p.k.), nie zaś dowolny. Wszystkie ustalenia stanu faktycznego mają swoje odzwierciedlenie w zebranych i wszechstronnie przeanalizowanych środkach dowodowych. Ocena tych środków uwzględnia kryteria obiektywne, a więc zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, nie wykazuje błędów natury logicznej ani faktycznej. Ocena ta poddaje się także kontroli procesowej (odwoławczej), gdyż organ a quo w uzasadnieniu wyroku należycie umotywowował w tym względzie swoje stanowisko.

Trafnie przypisano oskarżonemu popełnienie przestępstwa skonkretyzowanego w części dyspozytywnej wyroku. Nie budzą zastrzeżeń wymiar kary pozbawienia wolności, jak i kary grzywny, a także pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyroku. Prawidłowo sporządzono uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia. Z uzasadnienia tego wynika, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Sąd omówił też stronę prawną rozstrzygnięcia oraz okoliczności, które miał na względzie orzekając o karze pozbawienia wolności i grzywny oraz podejmując pozostałe decyzje zawarte w wyroku. Wobec tego uznać trzeba, że uzasadnienie to odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k.

Przechodząc do analizy zarzutów apelacji obrońcy M. S. należy stwierdzić, że nie ma racji autor środka odwoławczego, iż sąd błędnie przypisał temu oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 12 k.k. Nie może w realiach tej sprawy budzić jakichkolwiek wątpliwości, że oskarżony ten - uwzględniając zgromadzone w sprawie i szczegółowo omówione przez Sąd meriti dowody, w tym przede wszystkim wyjaśnienia współoskarżonego P. L. z postępowania przygotowawczego (str. 8 i n. uzasadnienia) - dopuścił się przestępstwa oszustwa określonego w art. 286 § 1 k.k. O żadnym mogącym mieć wpływ na treść wyroku błędzie w ustaleniach faktycznych nie może być tutaj mowy.

Podzielić należy argumentację wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że oskarżeni M. S. i P. L., we współdziałaniu z innymi ustalonymi osobami, ściśle w ramach określonego podziału ról, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działali z pełną świadomością, że towary w magazynie w B. znalazły się niezgodnie z przeznaczeniem, a więc z pokrzywdzeniem firm, które zleciły transport, a które wprowadzono w błąd, co do zamiaru wywiązania się z przyjętych zleceń.

Zamiar sprawcy jakkolwiek jest faktem natury psychicznej, to dowodzenie tego faktu następuje na podstawie domniemań faktycznych, natomiast podstawą tego domniemania mogą być wszelkie okoliczności na podstawie których można wyprowadzić wniosek dotyczący realności wypełnienia obietnic złożonych przez sprawcę. W orzecznictwie przyjmuje się bowiem, że „zamiar choć istnieje tylko w świadomości sprawcy, jest faktem psychologicznym, podlega więc identycznemu dowodzeniu, jak okoliczności ze sfery przedmiotowej, z zastosowaniem odpowiednich zasad dowodzenia bądź wnioskowania i jeśli sprawca nie wyraził swego zamiaru słowami, wnioskuje się o nim z okoliczności zajścia” (por. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2006 r., sygn. II KK 92/06, OSNwSK 2006/1/2576).

Nie ulega też wątpliwości, że treścią strony intelektualnej zamiaru sprawcy czynu z art. 286 § 1 k.k. jest świadomość, że podejmowane przez niego zachowania realizują znamiona strony przedmiotowej art. 286 § 1 k.k. Elementy przedmiotowe oszustwa muszą więc mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć w tym celu użyć określonego sposobu działania i zaniechania. Nie można uznać za wypełnienie znamion strony podmiotowej oszustwa sytuacji, w której chociażby jeden z wymienionych elementów strony przedmiotowej nie jest objęty świadomością sprawcy. Z punktu widzenia znamion strony podmiotowej oszustwo bowiem może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, szczególnie zabarwionym (kierunkowym - dolus coloratus), obejmującym zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy.

Przypisując więc sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

- i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (zob. L. Gardocki, Prawo Karne, Warszawa 2002, s. 306; także wyrok SA w Katowicach z dnia 13 grudnia 2001 r., sygn. II AKa 312/01, KZ 3 2002, nr 4, poz. 45).

W sytuacji zaś (jak w rozpatrywanej sprawie), gdy sprawcy nie przyznają się do jego popełnienia, to przy ustalaniu zamiaru, w ramach przyjętego współsprawstwa, należy uwzględnić całokształt okoliczności, na podstawie których można bez ryzyka błędu wyprowadzić wnioski, dotyczące działania wspólnie i w porozumieniu w ramach określonego podziału ról. W szczególności, że każdy z oskarżonych (tak jak i pozostałe ustalone osoby) obejmowały swoim zamiarem wprowadzenie w błąd podmiotów pokrzywdzonych (firm, zlecających transport), co do zamiaru wywiązania się z zawartych przez ustaloną osobę (tj. M. M.) umów przewozu ładunków (trzech ładunków alkoholu różnego gatunku i jednego ładunku herbaty) do odbiorców, wskazanych w dokumentach przewozowych, gdy w rzeczywistości transportowanych towarów nie dostarczyli, bowiem przewieźli je do wynajętych w B. magazynów, a następnie wydali nieustalonym odbiorcom.

Odnosząc te rozważania natury ogólnej na grunt niniejszej sprawy to stwierdzić należy, wbrew stanowisku skarżącego, że całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jego podstawie przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w pełni dawały podstawę do uznania, że oskarżony M. S. od samego początku miał pełną świadomość działania w przestępczym procederze „przechwytywania transportów”.

Już bowiem ze wskazanych przez Sąd I instancji dowodów i ustalonych na ich podstawie faktów wynika, iż oskarżony (co sam przyznał) w okresie wskazanym w zarzucie, nawiązał znajomość z M. M. - właścicielem firmy (...), który zaproponował mu współpracę w „przechwytywaniu transportów towaru”, w szczególności alkoholu, w zamian za co otrzymać miał alkohol w dobrej cenie. Z wyjaśnień P. L., jak i z wyjaśnień samego M. S., wynika, że rola S. miała polegać na zorganizowaniu wynajęcia magazynów. Tam bowiem miał być przeładowywany towar, wyludzony wcześniej od pokrzywdzonych firm na podstawie zawieranych, drogą elektroniczną przez firmę (...), umów transportu na dostarczenie towarów do określonych odbiorców. To oskarżony M. S. nawiązał następnie kontakt z M. W., a za jego pośrednictwem z oskarżonym P. L., który odpowiedni magazyn znalazł. To M. S. wręczył L., niezbędne do zawarcia umowy najmu ze S. C., otrzymane od M. M. pieniądze na opłacenie czynszu oraz kserokopie dokumentów firmy (...) - zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej firmy (...) w S., zaświadczenie o nadaniu numeru REGON i potwierdzenie zarejestrowania tej firmy jako podatnika WAT. Oskarżony M. S. znał zatem treść tychże dokumentów i zorientowany był co do przedmiotu świadczenia usług przez firmę (...). Wreszcie to oskarżony M. S. już na dziewięć dni przed pierwszym transportem, według ściśle określonego planu, przyjechał do B. obejrzeć pomieszczenia magazynowe i jeszcze tego samego dnia wraz z oskarżonym P. L. pojechał do E. w R., aby ten na swoje nazwisko zawarł umowę o usługi bankowości elektronicznej i otrzymał kartę bankomatową. Z wyjaśnień współoskarżonego P. L. jednoznacznie wynika, że towarzyszyli wówczas M. S. dwaj mężczyźni w samochodzie R. (...), z którymi dobrze się znał, zwracając się do jednego z nich „stary”. Zresztą, wyjaśniał również, że ci sami mężczyźni byli zawsze obecni w B. przy przeładunku wyludzonych towarów, eskortując później samochody ciężarowe, odjeżdżające z tymże towarem w nieustalonym kierunku. P. L. wyjaśnił także, że M. S. razem z M. W. załatwili i przywieźli wózki widłowe do rozładunku i załadunku towarów, jeszcze przed przywiezieniem pierwszego wyludzonego transportu herbaty. Ponadto wyjaśnił, że M. S. był obecny przy każdym rozładunku i załadunku towarów w wynajętych magazynach w B.. Co istotne, te wyjaśnienia P. L. znajdują pełne wsparcie w zeznaniach świadków: S. F., K. Z. i R. B., którzy brali udział przy przeładunkach tirów.

Prawidłowo ustalił Sąd I instancji, że oskarżony M. S. podejmując wszystkie wyżej wymienione czynności, w ramach podziału ról oraz czynnie uczestnicząc przy przeładunku tychże towarów w magazynach w B. oraz potwierdzając kierowcom odbiór towarów pieczętą firmę (...) wiedział, że firma (...)M. M., wprowadzając w błąd podmioty gospodarcze, zawierała z poszkodowanymi firmami umowy na usługi transportowe, których nie realizowała zgodnie z ich treścią, bowiem powierzony towar zamiast do określonego odbiorcy trafiał do wynajętego przez nich magazynu, a stamtąd przeładowywany był na inne samochody ciężarowe i wywożony był w nieustalonym kierunku i do nieustalonego odbiorcy. Ponadto z zeznań świadków: G. R., T. K., K. B. - kierowców, przewożących wyludzony towar do magazynów w B., a także z zeznań świadków: K. Z., R. B., S. F. - biorących udział przy rozładunku i załadunku towarów w B., jednoznacznie wynika, że towary przywożone do magazynów w B., niezwłocznie, jeszcze tego samego dnia lub tej

samej nocy, były przeładowywane na inne samochody ciężarowe i wywożone w nieustalonym kierunku. Świadek R. B. zeznał bowiem: „...po rozładunku chwilę czekaliśmy, a następnie towar był ładowany na inne samochody, ...odbywało się to również w godzinach nocnych” (k. 526-528, 1678v-1679).

Co więcej, w wyniku przeszukania mieszkania oskarżonego M. S. znaleziono szereg oryginalnych dokumentów, dotyczących wszystkich wyłudzonych transportów alkoholi i herbaty oraz umowę o usługi bankowości elektronicznej zawartą na nazwisko oskarżonego P. L.. Zabezpieczono m.in. międzynarodowy samochodowy list przewozowy nr (...) z pieczęcią firmy (...) bez daty wystawienia i nazwy przewoźnika, list przewozowy dotyczący transportu alkoholu z Z. do S., międzynarodowe samochodowe listy przewozowe dotyczące transportu herbaty do Belgii i Holandii z siedziby firmy (...) polska S.A. z K., dokumenty WZ, faktury WAT, a także, co istotne, zlecenia transportowe firmy (...), w których miejsce docelowego transportu towarów wskazano magazyny przy ul. (...) w B.. Ponadto zabezpieczono w mieszkaniu oskarżonego, także wyroby alkoholowe pochodzące z transportu zleconego przez pokrzywdzone firmy:(...) w siedzibą w Ł. i z (...) Sp. z o.o. w S.. A więc miał świadomość tego koniecznego do przyjęcia oszustwa elementu strony przedmiotowej i co istotne działanie M. S. miało na celu osiągnięcie przez niego (a także i przez innych współsprawców) korzyści majątkowej.

Prawidłowe są także ustalenia Sądu meriti, że niewątpliwie organizatorem i „motorem” całego przestępczego przedsięwzięcia był M. M.. To on założył firmę (...) i zamieszczał ogłoszenia na giełdzie transportowej, a następnie kontaktował się ze spedytorami, to on sam lub z innymi osobami samowolnie doprowadzał do zmiany trasy transportów i w efekcie do skierowania ich do magazynu w B., skąd niezwłocznie tego samego dnia lub tej samej nocy towary były wywożone w nieustalonym kierunku, M. M. zapewne doskonale znany. Natomiast nie ulega wątpliwości, że w ramach współsprawstwa i podziału ról, to oskarżony M. S. wszedł w porozumienie z M. M., a następnie z M. W. i P. L., że to on zorganizował w B. miejsce przeładunku towarów, dostarczając pieniądze otrzymane od M. M. na opłatę czynszu oraz wszystkie niezbędne dokumenty firmy (...) celem zawarcia umowy najmu magazynów, to on na nazwisko P. L. zawarł umowę o usługi bankowości elektronicznej i otrzymał kartę bankomatową, to on załatwił sprzęt niezbędny do przeładunków towarów oraz nadzorował osobiście przeładunek wszystkich wyłudzonych towarów, kwitując kierowcom dokumenty pieczęcią firmy (...), to M. S. był w dobrym kontakcie z dwoma mężczyznami poruszającymi się samochodem koloru siwego m-ki i R. (...), którzy eskortowali wszystkie samochody przewożące z B. wyłudzony towar, wreszcie to M. S. dysponował wszystkimi dokumentami dotyczącymi przewozu wyłudzonych towarów - umów przewozu trzech ładunków alkoholi i jednego ładunku herbaty do odbiorców w Polsce i poza granicami kraju. Zatem już te rozważania Sądu meriti wskazują, że zachowanie oskarżonego M. S. realizowało zamiar bezpośredni we wszystkich płaszczyznach niezbędnych do przyjęcia kwalifikacji z art. 286 § 1 k.k., w tym także w zakresie niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzone firmy.

Bezspornym również jest, że w następstwie wprowadzenia pokrzywdzonych podmiotów gospodarczych w błąd, firmy te dokonywały niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem, bowiem na podstawie zawartych umów na usługi transportowe przekazywali swój towar firmie (...)M. M., który w rzeczywistości nigdy do odbiorców nie trafił.

Wbrew stanowisku skarżącego, powyższe ustalenia faktyczne poddane zostały przez Sąd meriti wnikliwej analizie w kontekście znamion z art. 286 § 1 k.k. A z tak dokonanej oceny materiału dowodowego, jako poprawne jawią się wyprowadzone przez organ a quo wnioski, że ustalony zamiar M. S. był zamiarem bezpośrednim (kierunkowym), bowiem w ramach podziału ról, w wyniku wprowadzenia w błąd podmiotów gospodarczych przez inne osoby, co do okoliczności wykonania umów o usługi transportowe, warunkujące dostarczenie powierzonego towaru odbiorcom określonych w dokumentach przewozowych, towar ten nie został nigdy dostarczony, bowiem oskarżeni, w tym M. S., wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, towar ten przewozili do wynajętych w B. magazynów, a następnie wydawali go nieustalonym odbiorcom, czym doprowadzili pokrzywdzone firmy - (...) Sp. j. w S., (...) Sp. z o.o. w W. Centralna Dyspozytornia w Ł., (...) Sp. z o.o. w Ł., (...) Oddział w S. - do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 1.178.805 zł. A zatem oskarżony zachowaniem swoim wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k., a działając także w wykonaniu z

góry powziętego zamiaru, doprowadzenia podmiotów gospodarczych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w krótkich odstępach czasu - wyczerpał również dyspozycje art. 12 k.k..

Skarżący stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zdawał się nie dostrzegać wszystkich powyższych okoliczności. Skrócowa treść jego apelacji wskazuje w zasadzie na zwykłą polemikę z ustaleniami Sądu I instancji sprowadzającą się wyłącznie do przedstawienia własnej wersji wydarzeń, która jest odzwierciedleniem stanowiska przedstawianego przez oskarżonego M. S. w toku postępowania przygotowawczego. Pogląd skarżącego co do braku świadomości brania udziału oskarżonego w przestępczym procederze oszustwa, w ramach współsprawstwa i wynikającego z niego podziału ról, wywodzi wyłącznie z treści jego wyjaśnień. Tymczasem warunkiem niezbędnym dla skuteczności środka odwoławczego było podważenie dokonanej przez Sąd meriti oceny dowodów, która pozwoliła na czynienie takich właśnie ustaleń - tym wymogom skarżący nie sprostał. Tymczasem, jak podniesiono to wcześniej, ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie zostały oparte przez Sąd a quo w głównej mierze na wyjaśnieniach współoskarżonego P. L. (oraz częściowo na wyjaśnieniach samego oskarżonego M. S.), a także na zeznaniach świadków - kierowców, którzy przewozili wyłudzony towar od pokrzywdzonych firm do B. oraz świadków - biorących udział w przeładunku towarów w magazynach, a także na podstawie dowodów z przeszukania mieszkania oskarżonego M. S.. Organ orzekający w pierwszej instancji, dokonując wnikliwej analizy tychże dowodów, we wzajemnym ich powiązaniu, uznał bowiem, że właśnie to relacje w/wym. osobowych źródeł dowodowych zasługują na wiarygodność. Tym samym w przeważającej mierze odmówił wiary wyjaśnieniom M. S., który inaczej opisywał przebieg najistotniejszych fragmentów tamtych wydarzeń. Wszystko to świadczy o obiektywnym i bezstronnym podejściu Sądu a quo do wszystkich ujawnionych na rozprawie dowodów, w tym wyjaśnień obu oskarżonych. Pozwala to stwierdzić, że dokonana ocena dowodów była nakierowana na ustalenie rzeczywistego przebiegu wydarzeń i stanowiła wyraz rozważenia wszystkich okoliczności, przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego M. S..

Z przedstawionych wyżej powodów, Sąd odwoławczy nie stwierdził błędu faktycznego ani logicznego, co musiało skutkować uznaniem bezzasadności tego zarzutu. Natomiast zgodnie z ukształtowanym orzecznictwem możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu przez skarżącego odmiennej oceny nie świadczy o dokonaniu przez tenże sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut apelacji z art. 438 pkt 4 k.p.k., dotyczący wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego.

Należy zgodzić się z Sądem meriti, że przy uwzględnieniu wysokiej szkodliwości społecznej przestępczości z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i jej szerokiego zasięgu - orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności w rozmiarze 2 lat i 3 miesięcy nie może być uznana za rażąco surową, tym bardziej, że jej wysokość oscyluje w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, bowiem górny pułap za czyn z art. 294 k.k., to 10 lat pozbawienia wolności. A zatem o rażącej niewspółmierności orzeczenia o karze pozbawienia wolności w ogóle nie może być mowy. Nie ma potrzeby, zdaniem organu ad quem, ani racjonalnych, czy prewencyjnych przesłanek uzasadniających złagodzenie dolegliwości orzeczonej wobec oskarżonego kary.

Należy też podnieść (pomimo, iż zawarty w apelacji zarzut niewspółmierności orzeczonej kary dotyczył wyłącznie kary pozbawienia wolności), że choć oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to jednak z racji faktu, że była to korzyść de facto w przeważającej części dla kogo innego, także za wystarczającą represję karną uznał Sąd odwoławczy orzeczenie przez organ a quo obok kary pozbawienia wolności, grzywny - w trybie art. 33 § 2 k.k. - w rozmiarze 350 stawek dziennych po 30 zł każda.

Sąd Apelacyjny nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego M. S., orzekł o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną (art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 zd. I k.p.k.).

Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe (art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.), natomiast wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa (art. 626 § 1 k.p.k.).

W związku ze złożeniem przez obrońcę oskarżonego M. S. wniosku o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów obrony z urzędu i wskazaniem, że nie zostały one uiszczone, Sąd Apelacyjny zasądził te koszty za postępowanie odwoławcze w kwocie 738 zł brutto na rzecz adw. M. D. (Kancelaria Adwokacka w G.). Rozstrzygnięcie w przedmiocie w/w kosztów ma swoje oparcie w treści § 2 ust. 1 - 3, § 14 ust. 2 pkt 5, § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).